

ÜÇ NOKTA

Öğretmen Kitapları Dizisi 3

Üç Nokta

Esen AKGÖL, İçten YALÇIN, İlyas ÖZTÜRK, Murat TEMİZ, Mucahit CANA,
Mustafa TUĞ, Okay BİLGİN, Serkan AKGÖL, Serdar ÖZCAN, Suna ÖZTÜRK

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Ravza Hüsna BAŞAK

Editör

Dr. Enes BAŞAK

1. Basım, Ekim 2022

ISBN

978-605-184-427-5

Yayınevi

SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK
Kazım Karabekir Cad. Kültür Çarşısı Kat: 2

No: 7/101-102-103

İskitler/Ankara

Sertifika No: 47603

Baskı

BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK
SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Serhat Mahallesi Uzayçağı Caddesi
1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA

Tel: 444 9 296

Matbaa Sertifika No: 41356

Ankara/TÜRKİYE

bilgi@bizimdijital.com

www.kitapbastir.com

www.bizimajans.com

Kitapta yer alan yazı ve şiirlerin sorumluluğu yazarına aittir. Kaynak gösterilmeden yazı ve şiirlerin paylaşılması yasaktır Her bir yazarımız elindeki kitapların tüm haklarına sahiptir. Tüm eserlerin telif hakkı yazarına aittir. Yayınevi, eserlerin telifini, yazarların yazılı izni olmadan sahiplenemez.

İÇİNDEKİLER

<i>Mustafa TUĞ</i>	5
<i>Esen AKGÖL</i>	9
<i>Serkan AKGÖL</i>	13
<i>İlyas ÖZTÜRK</i>	18
<i>Suna ÖZTÜRK</i>	23
<i>İçten YALÇIN</i>	28
<i>Serdar ÖZCAN</i>	32
<i>Okay BİLGİN</i>	32
<i>Murat TEMİZ</i>	38
<i>Mucahit CANA</i>	45

ÖN SÖZ

Kelimelere yeterince hâkim olmayan kişiler, bazı kelimelerin ihata ettiği anlamları ve kavramları karıştırabilir. Bunlar arasında yer alan ve sıklıkla birbirine karıştırılan iki kelime de yetki ve yetkinliktir.

İlk bakışta bu kelimeler üzerinde pek bir tartışma konusu yok sanılabilir. Ki benim derdim de okuyucu ile bir cedelleşme içerisine girmek değil. Bir düşüncemi ortaya dökmek. Ya da eteğimdeki taşları. Her neyse.

Yetki kelimesi için “bir işi yapmaya yeterli bilgi sahibi olmak” anlamı verilir. Yani tıp fakültesi diploması olmayan bir kişi doktorluk yapmaya yetkili değildir gibi.

Yetkinlik kelimesi ise daha çok “bir işi yapmaya yetkin olma durumu, olgunluk, kemal, mükemmeliyet” anlamlarına gelir. Yani ikisi arasındaki temel fark birinde o işi yapmaya yeterli bir akademik eğitim, diğesinde ise o işte mükemmel olma durumu vardır.

Gelelim yazının ön sözünde bu satırların ne işinin olduğuna. Kalem ve defteri veya bilgisayarı olan herkes bir yazı/şiir yazma konusunda yetkilidir. Dileyen herkes bu araçlarla ortaya bir ürünümü çıkarabilir. Ancak sadece yetkin kişilerin yazdıkları gerçekte okunur ve zihinlerde ve kalplerde bir yer edinir.

Bu kitap yetkin insanlar tarafından kaleme alınmış, duygulara ve fikirlere hitap eden eserlerden oluşturmaktadır. Kitabın sonunu getirmekten aciz kaldık. Bu sebeple, dileyen herkes kitabın devamını getirebilsin diye, kitaba “Üç Nokta” adını verdik...

Dr. Enes BAŞAK

Ekim 2022

ÇOCUKLUĞUMUZ KİMLİĞİMİZ

Mustafa TUĞ

Taş ile topraktan yapılmış, çatısı, elektriği ve yolu olmayan altı hanenin olduğu bir köyde dünyaya gözlerimi açmışım. Dört tarafı dağlarla çevrili köyümüz meşe ağaçlarıyla bezenmiş dik yamaçların dibine kuruluydu. Coğrafyanın böyle çetinliğine karşın ırmağımızın suyu, köyümüzün yeşilliği ve meyvesi bolcaydı.

Köyün hane sayısının azlığı birçok şeyde olduğu gibi arkadaş sayısını da etkiledi: Ramazan, Mehmet, Hüseyin ve Mahmut. Arkadaşarımla ilgili en çok hatırladığım yazları bağlardan üzüm koparıp ırmağın kenarına soğusun diye koymamız. Saatten bihaber yoruluncaya kadar yüzdükten sonra üzümleri sohbet eşliğinde yedik.

Babam evin beşinci çocuğu ve ilk erkek evladıydı. Şehirde çoğunlukla duvar ustalığı yaparak evin geçimini sağladı. Şehre gitmek için erkenden kalkıp çetin patika yollardan geçerek otobüse yetişirdi. Köye geri gelmesi bazen ayları bulurdu.

Biz de diğer köylüler gibi hayvancılıkla uğraşır ve hayvanları sırayla otlatırdık. Sıra bize gelince babam şehirde çalıştığından ahlamlarla sürüyü otlatmaya götürecektik. Yolluğumuzu hazırlamış olan annem bizi erkenden uyandırdı. Ben sürünün önünde ahlamlar da arkasında yola koyulduk. İrmağın üstüne kurulu derme çatma köprüden geçip hayvanları meşe ağaçlarının çok olduğu yere sürdük.

Öğlene doğru sürü karnını doyurma uğraşısıyla yorulmuş ve sıcaktan da bitkin düşmüştü. İrmağın kenarında su ihtiyacını gideren hayvanları hemen yanı başındaki çınar ağaçlarının gölgesine dinlenmeye bıraktık. Ahlamlarla öğle yemeğimizi yedikten sonra sürünün dinlenmesini fırsat bilip ırmakta yüzmeye daldık. Sudan

çıkıtığımızda sürümüzün çoğunun olmadığını fark ettik. Çok korktuk. Kalan hayvanları alarak ormanda sürümüzün kayıp kısmını yürek ağzında aramaya koyulduk. Bir yandan hayvanları kurtlara yem etme korkusu diğer yandan köylüye hesap verme korkusu...

Hava kararmak üzereyken kaybolan birkaç hayvanı bulduk ve saat geç olduğu için mecburen köye döndük. Köylüler eksik olan hayvanları ellerinde çırayla aramaya çıktılar. Nihayetinde hayvanları telef olmadan buldular. Köylülerin ve annemizin haklı azarları havada uçuşsa da sürünün tam olması içimizi rahatlattı.

Babam köyde olduğunda bazı akşamlar komşular bizim evde toplanır ve şömine etrafında kaval çalarak sohbet ederdi. Ben babamın kucağında oturup konuşulanları pür dikkat dinlerdim. Haber saatinde radyodan haberleri babam tercüme ederdi ve köyde radyo sadece bizim evde vardı.

Köyde Türkçe okuma, yazma ve konuşmayı bilen tek kişi babamdı. Bunu askerdeyken öğrenmişti. Babam çocuklarının geleceği için ailesiyle köyden şehre gitmek istiyor ama dedem buna razı olmuyordu. Şehirden her dönüşünde bu konuyu dedeme açardı. Birinci sınıfı birleştirilmiş sınıfta okumuştum ama bu yıl köyümüzde okul açılmayacaktı.

Dedem arazileri elden çıkarıp başkalarının emri altında çalışmaktan çekiniyordu. Ama amcam bir gün sulama suyu yüzünden kavgaya karışınca dedem şehre taşınmaya razı oldu. Yaşanmışlıklarla dolu mekândan kopmak kolay olmadığı gibi yeni mekâna alışmak da kolay değildi. Devasa beton binalar, asfalt yollar, arabalar, iş makineleri, dükkânlar, seyyar satıcılar, insan seli...

Kayıt için okula gidince okul idaresi kimliğimi istedi ama benim çıkarılmış bir kimliğim yoktu. Babamın yanında getirdiği birinci sınıfa ait karnemle okula kaydım yapıldı. Türkçeyi birinci sınıfta az çok konuşmaya başlamıştım. Sınıf arkadaşlarımdan yaşça ve boyca büyüktüm. Boyum uzun olduğundan üst sınıflar beni basketbol maçlarında oynatmaya başladı. Okula yeni gelen Beden Eğitimi

Öğretmeni Kadir Pekdoğan sayesinde de okul takımı ve sonrasında kulüp takımlarında oynadım.

Bu arada şehirde iki katlı bir ev almıştık. Dedemler bizimle üst katta oturuyor, amcamlarsa birinci kata yerleşmişti. Daha önce burada yaşayan halamlar sayesinde çevreye hızlı bir şekilde adapte olduk. Erkekler inşaatlarda çalışırken evin kadınları günlük işlere giderek evin geçimi için canla başla çalışıyordu.

Annemin köyde başlayan hastalığı şehre taşındıktan sonra artınca babam onu hastaneye yatırdı. En küçüğümüz de yeni doğmuştu. Yıllarca babamızın hasretiyle boğuşmuşken bu sefer de annemizin özlemi bizi üzüyordu. Babam bazen geceleri anneme refakatçi oluyordu. Bir gün babam annemin hastalığına burada çare bulunmadığından Adana'ya götürülmesi gerektiğini söyleyince gözümüzde yaşlar sel oldu. Özlemimiz iyice artacaktı. Babam annemi hastaneden alıp eve getirdi. Bir hafta kadar bizimle kaldı, doya doya sarıldık, hasret giderdik sanki misafirdi evimizde.

Annem bizde kaldığı süre içerisinde birkaç defa bir daha dönmeyecekmiş gibi bize sınıksı sarıldı ve yengemlere “Çocuklarım size emanet, oğlum Emin küçük ona göz kulak olun.” dedi. Emin daha birkaç aylıktı.

Babam ve Fatma teyzem annemi Adana'ya götürdü. Günler ayları, aylar yılları kovaladı. Bir gün ben sokaktayken evimizin balkonunda kadınların toplandığını, birbirlerine sarılarak ağladıklarını gördüm. Ablam da saçını başını yoluyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yengemler ağıt yakıyordu. İçimde kırılıp dökülen şeyin bir daha toparlanamayacağını iliklerimde hissettim. Maça bir hafta kalmıştı. Kimliğim olmadığından lisans çıkaramıyor doğal olarak maçın kadrosunda yer alamıyordum. Kadir öğretmenim babamı çağırıp bana acilen kimlik çıkarılması gerektiğini söyledi. Acısını içe gömüp yeniden evlenmeyle geçim derdine düşen babam beni doktora kemik yaşım için götürdü. Gerekli işlemler neticesinde maça bir saat kala kimliğim elime ulaştı ve lisansı da hemen temin ederek ilk resmi

maçıma çıkmış oldum. Resmi belgeden ziyade çocukluğumuz bir ömür üzerimizde taşıdığımız kimliğimizi oluşturuyor.